

maatte ydes højere Laan end 250,000 Kr., hvilket betyder, at man venter, at Laanene for en stor Del skal blive større end dette Beløb. Men naar Foreningen saaledes har Lov til at begynde sin Virksomhed, saa snart der er anmeldt Panteforskrivninger for 1½ Mill. Kr., saa betyder dette jo i Virkeligheden, at man maa være belavet paa at se Foreningen gaa i Arbejde, naar den har nogle ganske faa Skibe anmeldt. Det forekommer mig, at det solidariske Ansvar under disse Omstændigheder ikke faar den Betydning, som det burde have i et saa alvorligt Forhold som dette.

Hertil kommer endelig et Forhold, hvis Beskaffenhed jeg ikke er ganske paa det rene med. Af hvad der hidtil er fremkommet i Sagen, synes det at fremgaa, at en Laantager skal være bemyndiget til at indfri sit Laan — det forekommer mig, at man i Landstinget har kaldt det, at han skulde have Lov til at udnytte Konjunkturerne paa den Maade, at naar han havde indtjent Penge, kunde han anvende disse til Indfrielse af sit Laan. Men hvad betyder dette med Hensyn til det solidariske Ansvar? Simpelt hen dette, at naar det gaar mod daarlige Tider, kan alle de gode Laantagere, der bliver bange for det solidariske Ansvar, gaa deres Vej, og til sidst sidder Kreditforeningen tilbage alene med de ringere Laantagere. De forskellige Forhold, jeg her har fremdraget, synes mig at gøre Betydningen af det solidariske Ansvar forholdsvist ringe.

Jeg skal nu omtale det tredie Punkt, Spørgsmaalet om, hvorvidt Garantikapitalen er i Stand til at dække Kreditorerne, hvis de to første Forhold glipper. Ogsaa her anerkender jeg fuldt ud de Ændringer, der er blevet indført i Landstinget. Saaledes som Lovforslaget forelaa paa Landstingets Bord, skulde der kun være indbetalt en Garantikapital paa 100,000 Kr., medens det blot var bestemt, at der i al Almindelighed skulde være givet Forskrivninger paa 900,000 Kr. Nu er det Ministeriet for Handel og Søfart, der skal skønne over, hvorvidt der for disse 900,000 Kr. stilles tilstrækkelig Sikkerhed. Men endda føler jeg mig ikke helt beroliget, idet det har vundet Børgerret her i Landet, at der, hvor det drejer sig om den Slags Garantiforhold, indbetales, f. Eks. til Forsikringssekselskaber, 10 pCt., medens der for Resten i al Almindelighed kun gives Forskrivning næsten af enhver hæderlig Person, i hvert Fald af næsten enhver Person, som ikke maa an-

ses for at være en daarlig Betaler. Jeg tror, at Ministeren paa dette Omraade vil komme til at staa overfor en ganske overordentlig vanskelig, maaske næsten uløselig Opgave, naar han skal skønne over Værdien af den Sikkerhedsstillelse, som maatte blive givet for de 90 pCt. af Garantikapitalen. Ogsaa paa dette Punkt har jeg meget stor Ængstelse.

Jeg kommer nu endelig til det tredie „Hvis“, nemlig til Spørgsmaalet om, hvorvidt Startningen af en Kreditforening for Skibe kunde bevirke, at danske Kreditforeningsobligationer i al Almindelighed i det offentlige Omdømme i Ind- og Udland kom til at staa som ringere Papirer, end man hidtil har anset dem for. Efter alt, hvad jeg allerede har sagt, vil man forstaa, at jeg mener, at eet af to maa indtræde, hvis en saadan Kreditforening kommer i Virksomhed, enten at man ansætter en meget høj Rentefod, som skal friste Laangivere til at yde disse Laan, eller ogsaa at man, hvis man holder sig til en nogenlunde almindelig Rentefod, vil se, at Kursen paa Børsen bliver overordentlig lav. Her vil et Forhold som det før omtalte, at de gode Laantagere kan gaa deres Vej, ogsaa influere. Hvis det bliver saaledes, vil det give sig Udslag deri, at Kursen paa Kreditforeningens Papirer til Tider vil kunne blive usædvanlig lav, i hvert Fald i Sammenligning med den Notering af Kreditforeningspapirer, der hidtil har fundet Sted. Ogsaa paa dette Punkt nærer jeg derfor meget stor Ængstelse, idet jeg anser det for givet, at en meget lav Kurs paa et enkelt Kreditforeningspapir vil kunne skade de danske Kreditforeningsinstitutioners Anseelse overhovedet.

Efter at have fremsat disse almindelige Betragtninger, skal jeg gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Jeg vender mig først til § 1 e, hvor jeg mener, at anden til femte Linie burde redigeres paa en noget anden Maade. Jeg synes, at det er et uheldigt Sprog, der der er anvendt. Men hertil kommer, at jeg i disse Linier finder Laantagernes Ansvar fordelt i Forhold til det *laante* Beløb. Jeg kan slet ikke tænke mig, at man har ønsket at gøre dette, der maa her formentlig foreligge en Fejl i Redaktionen. Tænker vi os, at en Laantager har laant 250,000 Kr. og har afdraget til 25,000 Kr., saa vilde det være ganske urimeligt, om han, saaledes som man for øvrigt har tænkt at bygge Kreditforeningen op, skulde vedblive at hæfte i Forhold til 250,000 Kr. i